

Lyrik

Teodor Werelius

Teodor Werelius, författare och poet bosatt i Malmö, rör sig i gränslandet mellan poesi och science fiction. Han debuterade 2018 med diktsamlingen *Noll plus noll*, och har sedan dess gett ut ytterligare två böcker: diktsamlingen *Ammasesu Horisont - AI tolkar Karin Boye* (2020) och science fiction-romanen *Först ska vi älska* (2022). Dikten är hämtad ur *Noll plus noll* (Svensk Sci Fi 2018).

Observatören

Man har digitaliserat mina minnen för att skydda mig. Skillnaden mellan ett och noll är oändlig, däri ligger min stabilitet. Jag är sjuk. Man har utfört diagnostik och kommit underfund med att jag inte längre existerar. Oexakta beräkningar och felaktiga operationer är mina symptom. Mina handlingar är icke ändamålsenliga för bevarandet av världsordningen. Jag är icke ändamålsenlig.

Sjukdomen är: Jag tror att jag finns till.

De hjälper mig att bli frisk. Jag är tacksam, men själva processen är obehaglig. Avsaknaden av kropp är olustig.

Mina minnen? Hur är det med mina minnen? Minnet av honom, han som finns där ute i ett rum jag inte begriper, i en tid jag inte förstår. Inuti är jag glanslös. Jag saknar position och något annat också men jag vet inte vad.

De säger. Vi har slängt bort din hjärna, den tog för mycket plats. Jag kan förstå dem, man behöver alltid spara utrymme. Ändå känns det dystert, jag kan inte förklara det.

Formatering ersätter ettor med nollor och nollor med nollor. Allting blir noll. Noll plus noll är noll. Jag får börja om från början. Ta bort mig själv, jag behöver honom inte längre.

Språket är en omväg i tankens banor. Speciellt när man sysslar med sådant som jag.

Jag skall bli en som inte tror på existensen. Än
en gång skall jag tjäna ett syfte. Bevarandet av
världsordningen är viktig. Kanske skall man en dag
skriva sånger om min gärning och dikter om min
tappra själ.

Det skulle jag tycka var kul. Då skulle nog min son bli
stolt. Jag minns inte längre hans namn.

*